

LA VALL DEL MOGENT

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 30

Preu: 25 cèntims

Els Privilegiats

POLITICA D'EMBOLICS

En aquest món tots tenim quelcom digne d'admiració; són rares les persones que no posseïxin una gràcia, un caràcter o un instint, que, si més no, en un moment donat els fa ésser simpàtics i admirats a la vista del pròxim.

Així veiem, per exemple, un Marconi, un Bell, un Edison, un Monturiol, que han estat i són admirats per totes les generacions, per la seva saviesa; un Charlot, que sense ésser cap cervell privilegiat, és admirat del món enter pel sol fet de posseir el do de fer riure.

Aquestes mateixes noies que tant de moda s'ha fet ara erigir-les en reines de bellesa, podran ésser una mica tocades del «bòlit», com vulgarment es diu, però en canvi per la seva fesomia i el seu cos escultural fa que siguin també l'admiració de multituds i àdhuc a voltes la seva desgràcia i la seva perdició.

Però n'hi ha uns de privilegiats (i d'aquests vaig a parlar amb el meu humil i modest article), que tenen la virtut d'enganyar eternament els seus amics, sense que aquests arribin mai a donar-se'n compte, ni que siguin les seves afirmacions i pronòstics una renglera ininterrompuda de fracassos.

Dels primers, o sigui dels que deixen eterna recordança per la seva intel·ligència i saviesa, sembla que la comarca del Mogent no n'ha estat gaire productiva. Llevat d'aquella heroïna d'aquí, de La Roca, que lluità contra els serraïns i deixà una gloriosa pàgina a l'història del nostre poble, no recordo haver sentit parlar mai de cap més.

En canvi, dels que llurs mèrits consisteixen a enredar eternament el pròxim, d'aquests sí que em crec que la nostra

«A un pagès don-li cols»,
diu un refrany català,
però si el vols acontentar
don-li «Anís de Pi carol».

Anisats de F. Ventura
Granollers

contrada n'ha estat sobradament pròdiga.

Si no, parlem-ne.

En constituir-se el primer Ajuntament republicà, el dia 14 d'abril de 1931, i en nomenar alcalde a En Joan del Moli, no tardaren els posseïdors de la virtut d'enredar, a propalar als quatre vents que l'Ajuntament estava mal constituït i que n'hi havia per pocs dies. Naturalment, els seus amics s'ho empassaren tot sencer. De dia en dia esperaven el magne esdeveniment fins que es començà a parlar de crear una escola de nenes al Raval; llavors els vingué l'acudit de fer-los creure que tal cosa no es lograria, i encara que no tardà a lograr-se, tampoc tardaren ells a fer venir ganes de marxar a la mestressa i llavors feren rodolar la bola que ja no en tindrien mai més cap, cosa que cregueren també amb entusiasme els que tenen la flaca de deixar-se atabalar.

Però al Raval hi anà una altra mestressa ben aviat; i, què buscar aleshores per a mantenir el caliu de l'embolic i de l'enredo?

Molt senzill: escampar que l'escola no podria jamai instal·lar-se definitivament a la casa del senyor Colomer, que a aital fi havia estat contractada, que es faria un local nou i que allà es portaria la costura.

Es feu el local nou i tota classe d'embolics, però al seu dia es traslladà l'escola a la casa del senyor Colomer, tal com estava projectat.

Què més rumiar ara per a fer viure els amics de falses il·lusions?

L'Ajuntament de La Roca està empenyat... Qualsevol dia li tallaran el corrent de fluid elèctric... La carretera de Santa Agnès no es farà... El pou de La Roca ja està a l'aigua... Els llums de Vilanova han d'anar a fora... A l'Asmarats qualsevol dia l'hi pendran tot...

Ah! I el metge aquell de Vilanova, que sempre us havíem dit que no posarien, que era una bola i que no podia ésser, ara haurà de fugir perquè les esguerra totes i no en fa ni cinc de calaix.

Però la pindola més grossa i de pronòstic que han fet empassar als seus

creients devots, ha estat aquesta última, que consistia a fer creure i veure que l'Esquerra Republicana de La Roca, coaligada amb el Centre Republicà (?), guanyaria les eleccions de casa nostra.

Jo considero més fàcil d'empassar-se un rascle amb pues (i això que és de mal empassar), que no pas una bola de tals descomunals dimensions.

I no obstant foren creguts; i fou tanta la fermesa amb que es jugaren la última carta, que els mateixos encarregats de fer pendre el tòpic embabiecador acabaren també per estar-ne ells ben convençuts. I una volta vist el desengany i perduda la batalla, es redressen i tenen poder encara per a fer creure (que ja és l'acabóse) que faran anul·lar les eleccions i que guanyaran ells.

Epíleg de tot això:

En Joan Vallhonestà, que havia d'ésser alcalde dos anys, però segons ells vuit dies, va actuar vint-i-cinc mesos, i encara el va treure una llei, no ells. L'Ajuntament, que havia de durar igual període de temps, ha durat tres anys. L'Escola de Vilanova ha quedat definitiva i a la casa del senyor Colomer. El metge sembla que s'hi troba bé per ara i que ha agafat clientela, força i bona, i s'ha posat gras, el *payo*. El pou de La Roca, en lloc d'anar a l'aigua, ha anat al revés, l'aigua ha anat al pou. L'Asmarats per ara va comprant algun cotxe nou. La carretera de Santa Agnès tardarà ben poc temps a començar-se... I les eleccions les han perdut i no han estat anul·lades.

Resta només preguntar: Continuaran encara d'aquí endavant, els seus creients feligresos escoltant-los i creient-los?

Crec que no, i que es donaran compte al fi, uns i altres, i rectificaran el seu funest procedir.

WESS BUSSKU

Sempre un jove es distingeix
si és en Causa qui el vesteix.
Causa és sastre dels formals
que treballa per pocs rals.

S. Roc, 14: Sastreria
Granollers